

КОНСТИТУЦИОНЕН СЪД

Вх. № 245/51
Дата 03.07.2021

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
МИНИСТЕРСКИ СЪВЕТ

ДО

КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

СТАНОВИЩЕ

от Министерския съвет на Република България
по конституционно дело № 5 за 2020 г.

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН ПРЕДСЕДАТЕЛ,
УВАЖАЕМИ ГОСПОЖИ И ГОСПОДА КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

С определение на Конституционния съд от 28 май 2020 г. сме конституирани като заинтересувана страна по конституционно дело № 5 от 2020 г., образувано по искане на тричленен състав на Върховния административен съд (ВАС) за установяване на противоконституционност на чл. 42, ал. 1, т. 5 от Закона за местното самоуправление и местната администрация.

В искането на тричленния състав на ВАС се твърди, че оспорената разпоредба на чл. 42, ал. 1, т. 5 противоречи на конституционните норми на чл. 4, ал. 1 относно принципа на правовата държава, чл. 16 и 48 относно правото на труд и чл. 56 относно правото на защита. Според съдебния състав уредбата в чл. 42, ал. 1, т. 5 не позволява на съда да извърши съдържателен съдебен контрол, а това нарушава конституционно гарантираните право на защита и право на труд и не е в съответствие с принципа на правовата държава.

С определение на Конституционния съд от 28 май 2020 г. сме конституирани като заинтересувана страна по конституционно дело № 6 от 2020 г., образувано по искане на 63 народни представители за установяване на противоконституционност на чл. 42, ал. 1, т. 5 от Закона за местното самоуправление и местната администрация.

В искането на народните представители се твърди, че оспорената разпоредба нарушава чл. 4, ал. 1 и чл. 56 от Конституцията. Изложените от народните представители съображения за противоконституционност на разпоредбата в значителна степен са идентични с изложените доводи от тричленния състав на ВАС.

Конституционният съд констатира, че е налице идентичност в предмета на двете конституционни дела, поради което присъединява конституционно дело № 6 към образуваното преди него конституционно дело № 5 и ги обединява за съвместно разглеждане и решаване.

Разпоредбата на чл. 41, ал. 1 в специалния Закон за местното самоуправление и местната администрация (ЗМСМА) установява забрана за кметовете на общини, райони и на кметства да извършват търговска дейност по смисъла на Търговския закон, да бъдат контролори, управители или прокуристи в търговски дружества, търговски пълномощници, търговски представители, търговски посредници, синдици, ликвидатори или да участват в надзорни, управителни и контролни органи на търговски дружества и кооперации за времето на мандата им. В чл. 41, ал. 3 е определен едномесечен срок от обявяването на изборните резултати, в който лицето, което при избирането му за кмет заема длъжност или осъществява дейност по ал. 1, е длъжно да предприеме необходимите действия за прекратяване на дейността и/или за освобождаването му от заеманата длъжност и да уведоми писмено за това председателя на общинския съвет и общинската изборителна комисия. Оспорената разпоредба на чл. 42, ал. 1, т. 5 от ЗМСМА предвижда предсрочно прекратяване на пълномощията на кметовете на общини, райони и кметства при неизпълнение на задължението по чл. 41, ал. 3.

Несъвместимостта представлява съвкупност от установени в Конституцията или в законите забрани за съвместяване на определена публична длъжност с държавни и други длъжности, както и с извършване на дейности, които по правило са свързани с частен интерес на заемачия длъжността. По този начин на конституционно и законово равнище се гарантира в интерес на обществото законосъобразно, добросъвестно, независимо, безпристрастно упражняване на държавната власт във всичките ѝ измерения, постига се конституционно изискуемия баланс между правото за заемане на публична длъжност и обществената необходимост да се осигури отговорно и ефективно упражняване на държавната власт, без да се допуска дискриминация. Основната цел на законодателя е да се елиминира съединяването в едно лице на публична (държавна) власт с икономическа власт. Не само българската практика е показала, че при такова съединяване на власт интересите на държавата реално са застрашени.

Императивното изискване за несъвместимост за изпълнение на определена длъжност задължава лицето да извърши избор между несъвместимите длъжности и дейности. На конституционно ниво изискване за несъвместимост е определена за лица, заемачи длъжност в конституционно установени органи, като президент и вицепрезидент, народни представители, конституционни съдии, министри и т. н. За други държавни органи или длъжностни лица изискванията за несъвместимост са определени в общия Закон за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество (ЗПКОНПИ) и в специалните закони. Несъвместимостта на конституционно или законово равнище може да бъде както първоначална, така и последваща. И в двата случая обаче неотстраняването на несъвместимостта води до неблагоприятни за лицето правни последици. Първоначалната несъвместимост поставя изискване още при заемането на определена длъжност лицето да се е освободило от заемането на друга длъжност или от изпълнението на дейност, чието съвместяване е недопустимо. В противен случай лицето не може изобщо да заеме длъжността или ако я е заело, съответно ако несъвместимостта е

възникнала впоследствие, правоотношението, мандатът, пълномощията се прекратяват от органа по избора или назначаването.

Изискване за първоначална несъвместимост е установено за заемането на много длъжности според действащото българско законодателство. Така например: чл. 7, ал. 2 и чл. 107, ал. 1, т. 7 от Закона за държавния служител; чл. 18, чл. 165, ал. 3 и чл. 195, ал. 1 от Закона за съдебната власт; чл. 4, ал. 3 и чл. 6, ал. 2, т. 3 от Закона за Комисията за финансов надзор; чл. 4, ал. 3 и чл. 5, ал. 1, т. 3 от Закона за защита на конкуренцията; чл. 42, ал. 2 и чл. 44, ал. 1, т. 4 от Закона за защита от дискриминация; чл. 15, ал. 1 и чл. 16, ал. 1, т. 3 от Закона за Държавна агенция „Разузнаване“; чл. 153, ал. 3 и чл. 226, ал. 1, т. 7, буква „ж“ от Закона за Министерството на вътрешните работи; чл. 8, ал. 2, чл. 8, ал. 4, т. 4, чл. 42, ал. 3 и чл. 116, ал. 1, т. 10 от Закона за Националната служба за охрана; чл. 76, ал. 5, т. 2 и чл. 76, ал. 7 от Закона за електронното управление; чл. 165, ал. 5, т. 4 и чл. 165, ал. 8, т. 2 от Закона за защита на потребителите; чл. 8, ал. 3 и чл. 8, ал. 4, т. 4 от Закона за Държавна агенция „Национална сигурност“ и други.

В други закони законодателят предвижда последващо заемането на длъжността отстраняване на несъвместимостта, което да се извърши в определени срок и процедура. Така например в чл. 19, ал. 7 от Закона за администрацията са предвидени изисквания за несъвместимост на органи на изпълнителната власт, а чл. 19а, ал. 3 предвижда прекратяване без предизвестие на правоотношенията със заместник-министри, областни управители и техните заместници, както и с посочените в чл. 19, ал. 4 еднолични органи и техните заместници и членовете на колегиални органи, при неизпълнение на задължението по чл. 36, ал. 3 от ЗПКОНПИ (неотстраняване в едномесечен срок на несъвместимост).

Когато такива разпоредби не са предвидени в специален закон, се прилагат общият ред и процедура по чл. 36 от ЗПКОНПИ – подаване на декларация за несъвместимост и задължение за отстраняване на несъвместимостта в едномесечен срок, както и представяне на доказателства

за това пред органа по избора или назначаването. Ако лицето не предприеме действия за отстраняване на несъвместимостта, органът по избора или назначаването предприема действия за прекратяване на правоотношението.

Както е видно при сравнение, общата процедура и ред, предвидени в ЗПКОНПИ (тя се отнася за всички висши публични длъжности, посочени в чл. 6 от този закон, между които в т. 32 са и кметовете на общини и райони) не се различава по съдържание и правни последици от уредбата за несъвместимостта, предвидена в специалния ЗМСМА. В него се определят условия за несъвместимост, които са в пълно съответствие с установения конституционен стандарт за налагане на ограничения на основните права, когато те са необходими за защита на конституционни ценности, а именно изпълнение на държавната служба в интерес на обществото.

В тълкувателно Решение № 5 от 1993 г. по к.д. № 6 от 1993 г. Конституционният съд е приел, че държавната служба най-общо е дейност по осъществяване функциите на държавата, тя се извършва от името на държавата и за реализиране правомощията на нейните органи. Като приема, че държавната служба представлява осъществяване на определена държавна функция, Конституционният съд отбелязва, че не трябва да се игнорират други признаци, които изключват съдържанието на понятието за държавна служба да се сведе до всяка дейност, полезна или необходима за държавата и обществото.

Кметът е орган на изпълнителната власт в общината, в която се осъществява местното самоуправление. Той ръководи цялата дейност на общината по изпълнение решенията на общинския съвет и населението. Кметът на общината е и административен орган, който осъществява държавни функции и подлежи на пряк контрол от органите на държавната администрация. В мотивите на Решение № 18 от 2001 г. по к.д. №15 от 2001 г. Конституционният съд е заключил, че от конституционната уредба (чл. 136, 139 и 144) на правното положение и правомощията на кметовете на общини „следва, че функциите им са свързани с осъществяването на държавната власт на територията на общината. В този смисъл изпълнението им е дейност

по изпълнение на функциите на държавата, която дейност като не е непосредствено свързана с производствата на материални ценности, съставлява държавна служба.“

Следователно щом кметът на община, район, кметство осъществява държавна служба в смисъла, изяснен в практиката на Конституционния съд, за него са приложими изискванията за несъвместимост и правните последици при неизпълнение на тези изисквания както за всички останали публични длъжности.

И двете искания по същество съдържат оплаквания срещу процедурата и срока по чл. 41, ал. 3 от ЗМСМА относно установяването на несъвместимост на изпълнението на функциите на кмет със заемането на длъжност или осъществяването на дейност, изчерпателно посочени в разпоредбата, без да оспорват нейната конституционсъобразност. В исканията се твърди, че съдът не може да извърши индивидуална и диференцирана преценка на конкретните причини за неизпълнение в срок на трите кумулативно посочени в чл. 41, ал. 3 предпоставки, поради което липсва съдържателен съдебен контрол, а това нарушава правото на защита по чл. 56 от Конституцията и принципа на правовата държава по чл. 4, ал. 1, както и конституционно гарантираното от чл. 16 и 48 право на труд.

В подкрепа на твърденията си тричленният състав на ВАС и народните представители се позовават на Решение № 7 на Конституционния съд (КС) от 2013 г. по к.д. № 16 от 2013 г. За коректност и прецизност следва да се отбележи, че по к.д. № 16 от 2013 г. искането беше отхвърлено, защото не събра необходимата подкрепа на поне 7 конституционни съдии. Предметът на това конституционно дело се отнася до несъвместимост на функциите на народен представител с изпълнение на друга държавна служба (пряко приложимо от Конституцията изискване) относно въпроса дали тази конституционно определена несъвместимост е първоначална. Цитираните доводи не представляват мотиви на това конституционно решение, а изразяват становището на едната група конституционни съдии. Освен това, в исканията на народните представители и на тричленния състав на ВАС

доводите на групата конституционни съдии се цитират некоректно, извадени от контекста на тяхната теза. В защитаваната от тях теза се изразява становище, че когато се възлага задължение на едно лице за отстраняване на несъвместимост, трябва да му се осигури възможност да го изпълни. Затова според тази група конституционни съдии за прекратяване на наличната към момента на избора на народен представител, а и на възникналата впоследствие, несъвместимост, дори да е установена в Конституцията, трябва да се даде подходящ срок при спазване на подходяща процедура. Ако след изтичане на този срок народният представител не е подал оставка или не е отстранил несъвместимостта, е налице основание за предсрочното прекратяване на пълномощията му от Конституционния съд. Аргументите за засягане на политическите интереси на избирателите, както и необходимостта да се направи конкретна преценка за всеки случай на предсрочно прекратяване на пълномощията на народен представител, конституционните съдии изрично отнасят до отричаната от тях теза за първоначално автоматично прекратяване на пълномощията на народен представител без срок и процедура.

Цитираните в двете искания доводи на групата конституционни съдии обаче са аргумент за конституционностьта на разпоредбата на чл. 42, ал. 1, т. 5 от ЗМСМА, а не обратното. Разпоредбата предвижда основание за прекратяване пълномощията на кмета само ако не е изпълнил задължението по чл. 41, ал. 3 от ЗМСМА в определените от законодателя срок и процедура. Както в ЗПКОНПИ, така и във всички специални закони, установяващи изисквания за несъвместимост, неблагоприятната правна последица при неизпълнение на задължението в определен срок и при неспазване на съответната процедура във всички случаи е една и съща – освобождаване от длъжност, съответно прекратяване на пълномощията или на мандата, независимо дали съответното трудово или служебно правоотношение е възникнало от избор или назначаване.

При първоначалната несъвместимост лицето въобще не се назначава или избира на такава длъжност, а ако несъвместимостта се констатира или възникне впоследствие, при бездействие на лицето следва същата неблагоприятна правна последица, както при последващата. Следва да се отбележи, че възможността за последващо отстраняване на несъвместимост е по-малко ограничаваща правата на засегнатото лице.

Искателите се позовават на мотивите на Решение № 5 от 2016 г. по к.д. № 2 от 2016 г. като аргумент за твърдението, че се ограничава правото на защита по чл. 56 от Конституцията. Тези мотиви обаче не са относими към предмета на настоящото конституционно дело. Както в това решение, така и в някои други (напр. Решение № 10 от 2018 г. по к.д. № 4 от 2017 г.; Решение № 2 от 2019 г. по к.д. № 2 от 2018 г.; Решение № 7 от 2019 г. по к.д. № 7 от 2019 г.) Конституционният съд обсъжда хипотезата на временно отстраняване от длъжност или други подобни хипотези, като приема за безспорно, че защитата на авторитета на държавната служба следва да се третира като легитимна законодателна цел. Когато съществува друг по-щадящ способ за постигане на тази цел, ограничението е непропорционално. В тези случаи основният конституционен проблем е, че законодателят не се е съобразил с изискването да използва най-мекото средство за ограничаване на основни права като елемент от принципа за пропорционалност. А когато липсва такъв диференциран подход и съдът констатира само факта на образувано наказателно производство, следва извод за липса на съдържателен съдебен контрол.

В хипотезата по чл. 42, ал. 1, т. 5 от ЗМСМА обаче принципът на пропорционалност е спазен, защото при несъвместимост няма друго алтернативно по-меко средство за постигане на целта. Не е нарушено правото на защита по чл. 56 от Конституцията, защото законодателят е дал срок и е определил процедура за отстраняване на несъвместимостта. Съдебният контрол не е формален, защото съдът не констатира само някакъв факт, определен в закона, а има възможност да направи преценка по същество дали в определения преклузивен срок са предприети необходимите

действия за отстраняване на несъвместимостта. Съдът преценява дали избраното лице отговаря на условията по чл. 41, ал. 3, като е длъжен и то служебно (и без оплаквания от страните – чл. 168, ал. 1 от АПК) да провери всичките пет изисквания за законосъобразност на административния акт по чл. 146 от Административнопроцесуалния кодекс.

Следва да се отбележи, че още от 2006 г. уредбата по чл. 41, ал. 3 и чл. 42, ал.1, т. 5 от ЗМСМА се прилага с това съдържание и с тази последица от неизпълнението на задължението за отстраняването ѝ в едномесечен срок. Досега тя се е прилагала непротиворечиво както в административната, така и в съдебната практика, без никакви съмнения за нейното съответствие с чл. 56 от Конституцията. Прегледът на съдебната практика опровергава тезата за осъществяване на формален съдебен контрол. Така например:

В Решение № 6468 от 8.05.2012 г. на ВАС по адм.д. № 4825/2012 г., като е обсъдил всички правни и фактически действия, които кметът е предприел, за да изпълни изискванията за прекратяване на несъвместимостта, ВАС е приел, че императивната разпоредба на чл. 41, ал. 3 от ЗМСМА е спазена, когато е подадено до ТД на Националната агенция за приходите уведомление за откриване на процедура по заличаване на едноличен търговец. Съдът е направил конкретна преценка и е взел предвид несъответствието в сроковете по чл. 41, ал. 3 от ЗМСМА - едномесечен, и по чл. 77, ал. 1 от Данъчно-процесуалния кодекс - 60-дневен за издаване на удостоверение, което задължително се прилага към внесеното в Агенцията по вписванията заявление за вписване и е условие за разглеждането му.

В Решение № 7626 от 23.06.2016 г. по адм.д. № 4408/2016 г. ВАС е приел, че е спазено изискването по чл. 41, ал. 3 от ЗМСМА за предприемането на необходимите действия, защото жалбоподателят е подал молби в едномесечния срок след обявяване на изборните резултати за прекратяване на участието му като съдружник в търговско дружество и като член на Контролния съвет на кооперация, макар че участието му като съдружник е прекратено по-късно едва след изтичане на 3-месечния срок по чл. 125, ал. 2 от Търговския закон.

В Решение от 11.02.2020 г. на Административен съд Русе по адм. д. № 68/2020 г. (оспорено пред ВАС и спряно до произнасянето на Конституционния съд) съдът е приел, че с „оглед условията и краткия срок по чл. 41, ал. 3 от ЗМСМА като необходимо действие, предприето за прекратяване на дейността, би било достатъчно подаването на заявление-декларация, но не и извършването на цялата подготвителна работа по оформяне на документацията, подлежаща на приемане от НОИ“.

От последното съдебно решение (повод за сезиране на Конституционния съд) става ясно, че в едномесечния срок дори такава елементарно първоначално действие по изпълнение на задължението не е било извършено от кмета. Другите две кумулативно посочени условия (писмени уведомления до общинската изборителна комисия и до общинския съвет) също не са извършени в едномесечния срок. А изпълнението на тези задължения за уведомяване не представлява никаква правна или фактическа сложност, не отнема много време и зависи изцяло само от действията и волята на лицето.

В тази връзка напълно необосновано е оплакването в исканията, че съдът нямал възможност да направи конкретна преценка на причините за бездействието на кмета относно обстоятелствата дали неизпълнението се дължи на виновно поведение или поради независещи от волята на заинтересованото лице причини, като така бил лишен от възможността да осъществи съдържателен съдебен контрол. Претенцията съдът да преценява кога неизпълнението на законови задължения в определен срок води до предвидени в закона правни последици и кога - не, по същество означава недопустима от чл. 8 от Конституцията намеса на съдебната власт в конституционната компетентност на законодателната власт, както и в изборния процес и политическия живот. Не такава е съдържанието на понятието „съдържателен съдебен контрол“ по смисъла на цитираните от искателите мотиви на Решение № 5 от 2016 г. на Конституционния съд.

Оспорената разпоредба на чл. 42, ал. 1, т. 5 от ЗМСМА не ограничава и конституционно защитеното право на труд по чл. 16 и 48.

Правото на труд не е от категорията на абсолютните основни конституционни права. То подлежи на различни ограничения от обективен и субективен характер при спазване на конституционните критерии за ограничаване на основни конституционни права. В този смисъл Конституционният съд има постоянна практика (Решение № 7 от 1996 г. по к.д. № 1 от 1996 г.; Решение № 1 от 2002 г. по к.д. № 17 от 2001 г.; Решение № 5 от 2003 г. по к.д. № 5 от 2003 г.; Решение № 3 от 2006 г. по к.д. № 4 от 2006 г.; Решение № 15 от 2010 г. по к.д. № 9 от 2010 г.; Решение № 8 от 2013 г. по к.д. № 6 от 2013 г.; Решение № 2 от 2015 г. по к.д. № 8 от 2014 г.; Решение № 7 от 2016 г. по к.д. № 8 от 2015 г. и други). Възможността за освобождаване от длъжност на определена категория лица е допустима и е в съответствие с правозащитните стандарти на основните права на гражданите, регулирани от Конвенцията за правата на човека и основните свободи и Хартата на основните права на Европейския съюз, които са възприети в практиката на Европейския съд по правата на човека и Съда на Европейския съюз. Тези стандарти се основават на следните основни критерии: мерките да са предвидени в закона, да са необходими в демократичното общество в защита на общозначими цели, да преследват легитимна цел и да постигат разумен баланс между използваните средства и целта, чието постигане се търси.

В Решение № 18 от 1997 г. по к.д. № 12 от 1997 г. Конституционният съд прие, че установяването от законодателя на конкретни изисквания за заемане на определени длъжности не представлява нарушение на правото на труд и избор на професия. В чл. 1, т. 2 от Конвенция № 111 относно дискриминацията в областта на труда и професиите изрично се предвижда, че различията, изключенията или предпочитанията, които се основават на квалификационните изисквания, установени за определена работа, не се смятат за дискриминационни. Изискванията за несъвместимост представляват специфични изисквания за изпълнението на определена длъжност в защита на обществения интерес, те са съответни на квалификационните изисквания и съставляват пропорционална мярка за ограничаване правото на труд. Ограничаването на правото на труд е

непропорционално само когато се основава на критерии, противоречащи на основни конституционни принципи. За публичните длъжности не само е допустимо, а е задължително да се поставят изисквания за несъвместимост, защото органите на държавна власт и тяхната администрация са длъжни да осъществяват функциите си при спазване на принципите на законност, обективност, безпристрастност и отговорност. Частните интереси на лицата, упражняващи публични функции, нямат предимство пред обществения интерес и затова налагането на такава мярка е пропорционално средство на целта, чието постигане се търси от законодателя. Правото на труд и правото на свободен избор на работа и професия не е ограничено непропорционално, защото всеки гражданин е свободен да избере да упражнява друга работа или професия, която не е свързана с изпълнение на държавни функции и заемането на която не е натоварено с изисквания за несъвместимост.

Не е нарушен и принципът на правовата държава по чл. 4, ал. 1 от Конституцията. Според практиката на Конституционния съд (Решение № 1 от 2005 г. по к.д. № 8 от 2004 г.; Решение № 3 от 2020 г. по к.д. № 5 от 2019 г. и др.) принципът на правовата държава включва принципа на правната сигурност (формалния елемент) и принципа на материалната справедливост (материалния елемент). Правова държава във формален смисъл означава държава на правната сигурност, на правния ред, състоящ се от ясно, предвидимо и непротиворечиво законодателство. Правова държава в материален смисъл означава държава на справедливостта, в която се признава висшата ценност на основните права и тяхната реализация. В оспорената разпоредба на чл. 42, ал. 1, т. 5 от ЗМСМА тези компоненти на правовата държава не са нарушени, защото законодателят е намерил необходимия баланс между тях.

От друга страна, поддържането на тезата, че се ограничава правото на труд само на лицата, избрани за кметове, поставя в неравенство лицата, заемащи други публични длъжности с въведени изисквания за несъвместимост. Равенството на гражданите пред закона по чл. 6, ал. 1 е основен конституционен принцип. В практиката си Конституционният съд

нееднократно е подчертавал, че сред най-важните характеристики на принципа на равенството пред закона е задължението на законодателната власт да третира в рамките на правното регулиране еднаквите еднакво. Този принцип, както и принципът на правовата държава по чл. 4, ал. 1 ще бъдат нарушени, ако се приеме, че само за заемането на конкретна публична длъжност - кмет на община, кмет на район или кмет на кметство, не следва да се прилага общоважимата за всички случаи последица - освобождаване от длъжност или прекратяване на правомощия, при неизпълнение в определения срок на задължението за предприемане на необходимите действия за отстраняване на несъвместимостта. В правовата държава законодателят е длъжен да урежда сходните случаи по еднакъв начин, а различните – по различен начин. Само така може да се гарантира равенството пред закона и да се осигури справедливост в обществото (Решение № 3 от 2013 г. по к.д. № 12 от 2012 г.).

В тази връзка подходяща за сравнение е напълно аналогичната по съдържание и последици уредба в чл. 30, ал. 4, т. 10 и чл. 34, ал. 6 от ЗМСММА относно несъвместимостта на общинските съветници, чиято конституционно-съобразност не се оспорва. Коректно е правомощието за сезиране на Конституционния съд да се използва за истинските цели на конституционното правосъдие, а не като опит за решаване на конюнктурен политически казус на кмет, неизпълнил в срок законово задължение. Още повече, че законната уредба по чл. 41, ал. 3 от ЗМСМА съдържа сравнително леки за изпълнение задължения в подходящ едномесечен срок, като законодателят не изисква в този срок прекратяването на несъвместимостта да е постигнато като краен резултат, а само да са предприети необходимите действия. Това законодателно решение е съобразено именно с конституционната уредба за пряк избор на кмета от населението, като така се защитават и политическите интереси на неговите избиратели. Предвидената в оспорената разпоредба на чл. 42, ал. 1, т. 5 правна последица за неизпълнение на това задължение не противоречи на чл. 4, ал. 1, чл. 16, 48 и 56 от Конституцията.

Предвид изложените съображения считаме, че искането на тричленния състав на ВАС и искането на 63 народни представители за установяване на противоконституционност на чл. 42, ал. 1, т. 5 от Закона за местното самоуправление и местната администрация са неоснователни и следва да бъдат отхвърлени.

МИНИСТЪР-ПРЕДСЕДАТЕЛ:

(~~Бойко~~ Борисов)